

Nytt fra

ØSTMARKA

Medlemsblad for Østmarkas Venner 55. årgang Nr. 3/2021

*Hva mener partiene om nasjonalparken?
Hanan inspirerer andre
Skogbrukskonflikter*

SLÅ RING
OM
ØSTMARKA

Når skal rasering av naturskogen ta slutt?

Av Helga Gunnarsdóttir

Lederen har ordet:

Min første tur i Østmarka etter sommerferien på 70 grader nord, gikk til hogstfeltet ved Ulvenseter på Haukåsen. Her har en privat skogeier valgt å meie ned en 95 år gammel, opplevelsesrik naturskog i det populære turområdet langs blåstien mellom Haukåsen og Lauvtjern. Til tross for at et frivillig vern ville gitt adskillig mer penger i kassa hans. Skogen som nå beklageligvis er hogget er omkranset av verneverdig skog som kan inngå i en nasjonalpark, og hogstområdet grenser til Hauktjern-området som er vernet av hensyn til friluftslivet.

På tross av gunstige og tørre forhold i juli, da hogsten ble gjennomført, ser hogstfeltet nærmest ut som en slagmark. Store deler av vegetasjonsdekket er ødelagt av de enorme hogstmaskinene, og flere steder er også jordsmonnet ødelagt – det vil si at den mineraliske jorda er blottlagt. Store mengder hogstavfall preger hele hogstfeltet, som med unntak av blåstien er tilnærmet uframkommelig. Etter mitt syn har denne hogsten medført store ulemper for friluftslivet og naturen.

Østmarkas Venner klaget på Oslo kommunes avgjørelse om å tillate hogsten. Vår klage ble behandlet av Statsforvalteren i Oslo og Viken, som ikke på noe punkt ga oss medhold. Dette til tross for at markaforskriftens formål er å sikre at «... utøvelse av skogbruk

i Marka bidrar til å bevare og utvikle områdets kvaliteter knyttet til friluftsliv, naturmiljø, landskap, kulturminner og vannforsyning». Videre heter det i forskriften at: «Dersom kommunen finner at foryngelseshogsten kan medføre vesentlige ulemper for friluftsliv, naturmiljø, landskap, kulturminner eller vannforsyning kan kommunen nekte hogst eller gi nærmere pålegg om hvordan hogsten skal gjennomføres».

Det er betimelig å spørre, i denne og andre hogstsaker som vi har klagt på det siste året: Hva skal til av «vesentlige ulemper» for at kommunen eller Statsforvalteren skal avslå hogsten? Alternativet til avslag var at det kunne utføres forsiktig plukkhogst på vinteren når det er tele i bakke. Etter vårt syn er det en mangel på helhetstankegang i kommunene, og så vidt vi erfarer er heller ikke hogsten i denne naturskogen forelagt de som ivaretar friluftslivet i Oslo kommune.

Det felleskommunale Regionkontor landbruk for Oslo, Lørenskog og Rælingen er i dette tilfellet underlagt Oslos byråd, som utgår av flertallet i bystyret. I de andre kommunene er det rådmannen og til syvende og sist kommunestyret som bør kunne legge føringer for hvordan disse hensynene skal avveies. Har virkelig politikerne ingen synspunkter på hvordan deres egen administra-

Nytt fra Østmarka – Medlemsblad for Østmarkas Venner

Utgiver: Østmarkas Venner,
Postboks 85 Nordstrand, 1112 Oslo
Ansvarlig redaktør: Helga Gunnarsdóttir
Redaktør: Bjarne Røsjø
e-post: Bjarne.rosjo@brmedia.no

Forsidebilde: *Morgenlys over vakre Lutvann, en av Østmarkas perler*
Foto: Jørn Areklett Omre
Grafisk design, repro og trykking: 07 Media – 07.no
Opplag: 4 500
Frist for stoff til neste nr. er 1. november 2021

Slik ser det ut langs blåstien mellom Haukåsen og Lauvtjern.

sjon avveier mellom hensynet til friluftsliv og naturmiljø på den ene siden, og mot skogbruket på den andre siden? Og hva mener vår nåværende eller en kommende klima- og miljøminister om markaforskriften, som dessverre er underlagt hans kollega – landbruks- og matministeren?

Etter at FNs klimapanel la fram sin siste rapport, og skogbranner og flommer har herjet flere steder på vår klode, kan det se ut som om valget blir et klima- og miljøvalg. Som blant andre Dag Hessen og Anne Sverdrup-Thygeson skrev i en kraftfull kronikk i august. Tap av natur og klimakrisa står i et skjebnefellesskap: «Når vi ødelegger natur og artsmangfoldet, klarer ikke havet, jordsmonnet og naturskogen å ta opp like mye klimagasser. Samtidig vil økte klimagasser gi mer naturtap».

Det gamle slagordet *Vi må handle lokalt og tenke globalt* gjelder fortsatt. Det er summen av de små inngrepene som fører til tap av natur – enten det er en bit av en naturskog ved Ulvenseter i Oslo, en våtmark i Rælingen, en bekk i Enebakk, eller Oslofjorden som forringes. På lik linje som for klimaet, kreves det handling for naturen både lokalt, nasjonalt og globalt. Det forhandles nå om en ny global naturavtale, som skal bli like viktig for naturen som Paris-avtalen er blitt for klimaet. Norge må bli en pådriver for en avtale som redder naturen. I mellomtida bør de som sitter med ansvaret og alle vi andre se i speilet og spørre oss: Hva kan jeg gjøre for å redde naturen der *jeg* bor?

Godt valg for Østmarka og all annen natur!

Styret i Østmarkas Venner 2021–2022

Leder: Helga Gunnarsdóttir 959 92 349

Sigmund Hågvær 917 14 510
Bente Lise Dagenborg 419 22 941
Ingunn Lian Nylund 949 82 006
Bjørnar Thøgersen 416 25 025

Nestleder: Johan G. Ellingsen 909 21 568

Kristin Lund 957 09 166
Varamedlemmer: Bjørn Bakke 915 19 716
Rolf Kristian Medbøe 454 06 262
Øyvind Pettersen 454 57 346

Medlemsregister og regnskap: Ingunn Lian Nylund 949 82 006

E-post til styret og ansatte: fornavn@ostmarkasvenner.no

Dette mener partiene om nasjonalpark i Østmarka

Av Bjarne Røsjø

En politiker-debatt under Oslo og Omland Friluftsråds digitale årsmøte 7. juni ga nyttige avklaringer om rikspartiernes synspunkter på en nasjonalpark i Østmarka. Arbeiderpartiets Espen Barth Eide var krystallklar: – Vi er kjempeglade i nasjonalparken i Østmarka! sa han allerede i starten av debatten.

Blant naturvernere og nasjonalpark-tilhengere har enkelte vært redde for at nasjonalparken i Østmarka kunne bli ofret under en «hestehandel» i en fremtidig rød-grønn regjeringsforhandling mellom Senterpartiet og Arbeiderpartiet. Men den angsten virker ubegrunnet, etter denne klare uttalelsen fra Espen Barth Eide på årsmøtet i Oslo og Omland Friluftsråd.

Ola Elvestuen – nåværende stortingsrepresentant for Venstre og tidligere klima- og miljøminister – var som forventet minst like klar som Barth Eide. Da debattlederen Morgen Dåsnes innledningsvis spurte om hva som er det fineste friluftslivsområdet i Oslo, svarte Elvestuen at det er veldig fint å gå i de fredede områdene på Bygdøy.

– Så vil jeg gjerne nevne Østmarka, hvor vi skal få til nasjonalpark om ikke så lenge, sa Elvestuen. Han står på annenplass på sitt partis Oslo-liste til stortingsvalget.

Ubegrunnet Sp-skepsis

Anne Beathe Kristiansen Tvinnereim, annen nestleder i Senterpartiet (Sp) og bosatt i Enebakk, var den eneste rikspolitikeren i pane-

let som uttrykte direkte skepsis til nasjonalparken i Østmarka.

– Miljødirektoratet uttalte jo i 2019 for eksempel at før Østmarka blir nasjonalpark, så skal veier i all hovedsak tilbakeføres før et vernevedtak. Og da tenker jeg at vi må ha en reell diskusjon, all den informasjonen må på bordet, sa Tvinnereim blant annet.

Sp-politikerens uttalelser er i strid med Klima- og miljødepartementets (KLD) føringer for verneprosessen. I oppdragsbrevet som ble sendt fra Miljødirektoratet 19. februar 2020 til Fylkesmannen (nå: Statsforvalteren) er forutsetningene som skal legges til grunn for verneprosessen beskrevet. En av forutsetningene er at veiene til Vangen og Rausjø, samt demningene til Rausjø, Mosjøen og Børtervann skal opprettholdes.

– Det er godt gjort at Tvinnereim ikke kjenner til dette. Hvis Senterpartiets politikere er skeptiske på grunn av en innvending det ikke er hold i, kan de jo legge vekk skepsisen sin, kommenterte Sigmund Hågvar – styremedlem i Østmarkas Venner – etter å ha sett et referat av debatten.

Oslo og Omland Friluftsråd hadde samlet en rekke sentrale politikere til årsmøte-debatt: Espen Barth Eide, Nikolai Astrup, Jon Helgheim, Rasmus Hansson, Kari Elisabeth Kaski, Espen Andreas Hasle, Anne Beathe Kristiansen Tvinneim og Ola Elvestuen (Foto: Skjermdump fra debatten)

De andre deltakerne i paneldebatten nevnte ikke nasjonalparken spesifikt, men det er allment kjent at både Miljøpartiet de Grønne, Rødt og SV er varme tilhengere. Høyre, KrF sitter i regjeringen som har fremmet saken. FrPs lokalpolitikere har vært motstandere i kommunene, men det er usikkert hva partiet mener nasjonalt.

Du kan lese mer om hva de politiske partiene mener i artikkelen som publisert på Østmarkas Venners nettsider 16. juni.

– Utsikten fra branntårnet var spektakulær!

I begynnelsen av juli var klima- og miljøvernminister Sveinung Rotevatn på rundreise til flere av Norges nasjonalparker, og 11. juli var turen kommet til Østmarka. – Utsikten fra branntårnet på Kjerringhøgda var spektakulær og ga meg et godt inntrykk

av verdiene vi snakker om å verne, sa Rotevatn etter turen.

Sveinung Rotevatn overtok som klima- og miljøminister – med blant annet ansvar for verneprosesser – i januar 2020, og i sommer fikk han anledning til å ta det som kan bli en «standardtur» hvis/når det blir nasjonalpark i Østmarka: Fra Bysetermåsan til Kjerringhøgda med branntårnet, og videre til Vangen skistue. På denne forholdsvis korte turen er det både dype skoger og en imponerende utsikt. Styremedlemmene Johan Ellingsen og Sigmund Hågvær fra Østmarkas Venner var guider for Rotevatn og hans følge samt et reportasjeteam fra Aftenposten.

– Det viktigste for min del med denne turen var å få informasjon fra Østmarkas Venner og innsikt i verneprosessens historikk. Dette

var en nyttig tur, og jeg har fått et veldig godt bilde av området i Østmarka og hvilke verneverdier vi snakker om, sa Rotevatn i et intervju med Østmarkas Venner etter turen.

En skogtype som ikke tidligere er vernet
Statsråd Rotevatn understreker at vi hittil har vernet for lite skog i Norge, og det er et sterkt argument for en nasjonalpark i Østmarka.

– Vi har vernet mye fjell og vidde i nasjonalparkene våre, og det er viktig nok i seg sjøl. Men det er også et mål at vi skal ha et representativt vern, som innebærer at alle de viktigste økosystemene våre skal omfattes av et vern. En ting som taler sterkt for å verne Østmarka er jo nettopp at dette er et lavereliggende skogsområde av en type som ikke tidligere er vernet. Dette vernet er også viktig fordi skogen er heim for majoriteten av de truede artene våre, kommenterte Rotevatn.

Du kan lese mer om Rotevatns Østmarka-tur i en artikkel som ble publisert på Østmarkas Venners nettsider 13. juli.

Sveinung Rotevatn og følget gikk blåstien fra Bysetermåsan over Kjerringhøgda til Vangen. Foto: Even Aronsen, KLD.

Guidet tur i verneverdig skog – Langvannet rundt

Hva: Guidet tur
Hvor: Oppmøte og retur P-plassen ved Grønmo
Hvem: Bjørnar Thøgersen og Helga Gunnarsdóttir
Når: Søndag 3. oktober kl. 10:00

Vi følger turveien fra Grønmo og deretter stien til Smørhullet. Der tar vi av ved sydenden av Langvannet og går på umerka stier inn i området som Østmarkas Venner har foreslått vernet. Vi går nordover Langvannsbrenninga i retning Pettersbråtan ved Elvåga. Turen går videre over Sotåsen mot sør og tilbake til Grønmo.

Turen er ca. 8 kilometer lang, beregnet til rundt 5 timer, i rolig tempo, inkludert rasting og småstopp. Turen passer for alle som er vant til å gå i Østmarkas litt ulendte terreng.

Ta med mat og drikke. Godt fottøy er nødvendig og klær etter vær.

Kollektiv transport: Buss 550 Enebakk stopper ved Krokhol

Følg med for oppdatert informasjon på www.ostmarkasvenner.no

*Høstidyll ved Langvannet
Foto: Bjørnar Thøgersen.*

Maritjern viser seg å være nettopp et slikt lite tjern jeg har lyst til å sitte ved en liten stund.

Østmarka-notater

Tekst og foto: Edin Andre Ødegaard

Hva er det med Østmarka egentlig? Her er ingen buldrende Vøringsfoss, bare Sarafossens lette slør om våren. Ingen preikestol over lyse fjord og fjell, men en furukledt tonekolle med utsikt mot sju blåner. Ingen dramatiske jutulhuggerier, men små grønne og svarte deledaler.

Østmarka har heller ingen ville Sjoastryk, men stille vann i Losbyvassdrag. Ingen egg mellom Bess og Gjende, men kløfter og stup ved haukens tjern. Ingen 2469, men en 398.

Munter fuglesang og sirkelsag fyller nabolaget med vårstemning denne formiddagen. Nå er det barmark og blåveis i skogen. Etter at dørstokkmila er unnagjort, befinner jeg

meg plutselig ute blant hakkespett og furu. Snart kommer jeg over en maurtue som en hakkespett har gravd ut og grundig rasert. Tua myldrer av iherdige maur i full gang med reparasjoner og reorganisering. Speidere og vaktposter er utstasjonert. Jeg tenker på maurtuene oppe ved Puttåsen som er overgrodd med mose og blåbærlyng. De ligner mer på eldgamle troll enn på maurtuer.

Et tynt lag is har lagt seg på Hauktjern, og hvitt rim og snø i gresset omkranser tjernet.

Tidens tann gnager og tygger på den mosegrodde fjellsida, og gamle graner holder grepet.

Ouverture til våren

På veien videre mot Sarabråten hører jeg hakkespetten, den trommer med en helt annen entusiasme nå enn da jeg hørte den i fjor høst. Den trommer og hakker hemningsløst i vei på de nakne og tørre hestekastanjene. Spurv og meis kvitrer muntre melodier til dumpe drønn fra isen på Nøklevann. Jeg blir stående en liten stund og lytte til denne «Ouverture til våren» før jeg forsvinner inn i den mosegrodde granskogen. I Grønndalen nordover mot Kroktjern trefter jeg en liten bekk på vei sørover. Vi slår følge ned lia mot Lutdalen, inn i en liten teig med industrieventyrskog. Her inne lyder bare et stille rekviem.

Jeg fortsetter opp åsen øst for Lutvann; der klippeveggene tårner seg opp ved siden av

stien, mens tidens tann gnager og tygger på den mosegrodde fjellsida, og gamle graner holder grepet. Jeg spretter oppover i steinura og lander på ei hylle i fjellet som var usynlig nede fra stien. Det er litt som å komme inn i et gammelt hus man kjenner godt og oppdage at det er et rom på loftet som man ikke har visst om.

Jeg forsøker å følge en blå bekk istedenfor en blå sti. Falne graner på kryss og tvers. Det blir ganske vanskelig etter hvert, og i en smal dal roter jeg meg inn i noe kratt og ender opp på toppen av en kolle. Jeg setter meg ned og tar en kopp kaffe og litt nistemat. Liten kolle kan velte sliten turgår.

Svarttrosten holder dugnad innunder trærne og rasler og lempet på fjorårets løv på

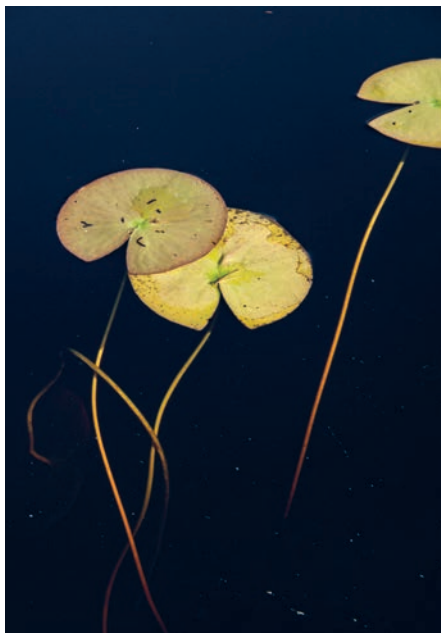
leting etter sine favorittproteiner. Lunsj og lyttetid ved Puttåsen, som like gjerne byr på ei feiende flott snøbyge som drysser sukker-snø over lyngen, mosen og meg. Snø pleier ellers å dekke over det som er synlig, men denne gangen gjør den synlig det som før var skjult. Jeg har ikke lagt merke til alt spindelvevet som er spunnet ut i blåbærlyngen, men spindelveveriet fanger nå opp sukker-snøen, som blir hengende fast uten å smelte i den kalde luften. Det ser ut som om noen har strødd hvite servietter utover.

Fra Villdalen til Maritjern

Vilddalen er ikke et sted man forviller seg inn i, man må ville dit, og når man omsider er der inne lurar man kanskje på hvorfor man ville akkurat til Vilddalen.

Jeg kunne for eksempel ha gått opp til Tonekollen med sin storslagne utsikt vestover mot Langfjella. Tonekollen utgjør Vilddalens østre vegg. Derfor kalles Vilddalen også Vestre Tonekollidalen, men ikke la deg lure av det, det er Vilddalen det er snakk om. Man går seg ikke vill i Vilddalen, man går sørover eller nordover. Man kan også gå lei naturligvis. Hvis man går seg så kraftig lei at man møter veggene, så er vestre bergvegg den enkleste å ta seg opp.

Jeg har ikke gått lenge her nede i Vilddalen, i alle fall har jeg ikke gått langt; i våt myr; på mosegrodd glatt stein; i skyggen av store graner og høye klipper, før jeg lengter opp i lyset til for eksempel Maritjern et par kilometer mot vest. Maritjern viser seg å være nettopp et slikt lite tjern jeg har lyst til å sitte ved en liten stund, bare for å nyte sola og det åpne landskapet. Stillheten bare avbrutt av store øyestikkere som patruljerer myndig men litt surrete langs vannkanten.

Tango for to i skogstjernet.

Ei gråhegre kommer plutselig seilende lyd-løst innover tjernet. Den lander gråhegregrasiøst et stykke ute på flytetorva, der strekker den halsen på skrå mot sola, skakker litt på hodet og forvandler seg til ei tørr furugrein som stikker på skrå opp av gresset. Du har sikkert sett den. Og kommer du nær nok, så forvandler den seg like selvfølgelig til gråhegre igjen.

Man skimter Liseterkollen ved Skålsjøen i horisonten. Jeg går på fjellet etter utsikt. Går i skogen etter innsikt. Mye mygg nå. Man kan også gå i skogen etter insekt.

Etter en stund går jeg videre til Vangen, der finner jeg jammen sykkelens min stående inn-til et tre. Jeg setter meg på sykkelens og tril-

ler grusveien tilbake til parkeringen ved Bysetermosen.

Bål ved Eriksvann

Skal man oppleve å se sola bekjempe morgentåka en tidlig novembermorgen ute i skogen, må man først bekjempe morgentåka i sitt eget hode. Forsov meg igjen.

Jeg går med kartet i den ene handa og brilene i den andre, kameraet ligger trygt forvart i sekken, da står han plutselig der; elgen, og pruster varm novemberdamp ut av neseborene. Nei da, jeg bare tuller. Men i det jeg kjører bilen inn på parkeringen ved Sandbakken så piler et lite ekorn over veien rett foran meg. Klokka er 09.07 og her er det bare meg og ekornet.

Jeg legger i vei mot Eriksvann. Jeg hadde forventet litt sol i dag, men skogen er våt og grå. Ved Eriksvann treffer jeg på en lett snøbygge som drar hastig over vannet og forsvinner bak åsen.

Den er nok ikke synlig fra verdensrommet, men på Google Maps kan man tydelig se en bro, lik en stige, ligge over bekken som renner ut fra nordenden av Eriksvann. Den kan jeg benytte, tenkte jeg, men når jeg nå står her og ser hvordan den ser ut, tenker jeg ikke det lenger. Broa er skeiv og glatt. Dette er nok noe beveren bygde da den holdt til her for noen år tilbake. En felle for byfolk på søndagstur. Hvis man faller uti så er det ikke snakk om å plumpe litt, men synke til bunns i den bunnløse bekken. Jeg vurderer å krabbe over på alle fire, men det er like kjipt å drukne på alle fire som på begge to. Så jeg feiger ut, går videre nordover og finner en bål plass innerst i vika.

Av og til bryter sola gjennom skydekket og strør gull over gress og graner. Jeg hører en nøtteskrike skrike i granskogen. Jeg har med tørr ved og tennbriketter hjemmefra. Blander inn litt våt kvist for røykeeffekter. Klok av skade når det gjelder å tenne kaffebål i våte skauen har jeg med kaffe på termos. Så dette er ikke et kaffebål, bare beroligende og fint selskap. Det knitrer fint fra bålet nå. Man kan bli tankefull av knitrende bål. Kan man egentlig synke til bunns i en bunnløs bekk? Noen kaffekopper senere brenner filosofibålet ut og jeg går videre.

Jeg brukte litt for mye av drikkevannet til å slukke restene av bålet. Da gjorde det godt å synke til bunns i en flaske vøtterøl på Sandbakken. Nystekt vaffel 'a gitt!

Gamle vann om igjen

Ute er det enda igjen en liten rest av vinternatt og mørke da jeg starter på dagens vandring mot Hauktjern. Et rådyr som har vært på nattlig hagebesøk smetter inn i et skogholt rett foran meg. Oppe på myra ved Katteputten ser jeg det varme lyset fra soloppgangen blinke mellom furutrærne, men det viser seg å være utelyset fra Østmarksetra.

Siden Nøkle vann er nedtappet, så tar jeg snarveien over den nylig tilgjengelige gamleveien til Thomas Heftye. Ved Sarabråten hakker en hakkespettperkusjonist løs i toppen av en tørr hestekastanje.

Et tynt lag is har lagt seg på Hauktjern, og hvitt rim og snø i gresset omkranser tjernet. Oppe i åsen over Hauktjern tar jeg en kafferast etter flere timers omkringvandring blant kløfter og stup. En ravn flyr lavt over treet jeg sitter under. Jeg hører tydelig suset fra

Svartdalen er en av Østmarkas villeste kløftedaler, men du er ikke langt unna vaflene på Sandbakken.

de langsomme vingslagene i den kalde novemberlufta.

Rim og vintertåke omslutter skogen. Furua står frosthvit og fin oppe på høyledragene. Det blir kaldt, så jeg velger et utydelig dyretråkk som leder meg inn under grønne grøner, der det steingamle grunnfjellet ligger framme i dagen. Her er det lunere og litt mystisk. Jeg står plutselig foran ei nesten uframkommelig rasmark under et lite stup. Gaupetereng? Men katten er borte, så jeg danser over steinura og finner en farbar sti inntil fjellveggen. Så en plutselig lysning i skogen og stien forsvinner ned en kløft og tilsynelatende inn i fjellet. Som ei hulderkirke? Forsiktig nå. Jeg tar en titt på telefonen. Ingen dekning.

Nede i kløftedalen som går fra Kroktjern til Sarabråten er det mye tørre og gamle grantrær. Mange er gjennomhullet av hakkespettnebb. I dag hører jeg et helt orkester med hakkespettperkusjonister, eller kanskje er det en trio. Det er i alle fall fin treklang. Det blir fin lyd hvis grana er hul og tørr. Man kan legge hånda på trestammen og kjenne hele det store treet vibrere av trommingen til den lille fuglen. Jeg ser for første gang en tretåspett. Da har jeg sett fire hakkespettarter i Østmarka, alle i Hauktjern-Sarabråten-området.

Hjemme igjen blir det varm dusj og en kopp te med smak av honning.

Bildet viser en av de tre kjøretraseene fra hogsten på Haukåsen ut mot tømmerlunnene på begge sider av skogsveien. Foto: Bjarne Røsjø.

Frivillig vern hadde lønt seg, men skogeieren ville heller hogge

Tekst: Bjarne Røsjø

Frivillig vern ville gitt mer penger i kassa, men en privat skogeier bosatt i Asker er likevel i ferd med å gjennomføre en omstridt hogst ved Ulvenseter i Østmarka. Den samme skogeieren står også bak en kontroversiell hogst i Rælingen, og der ligger det an til at saken får et politisk etterspill.

Det regionale landbrukskontoret (RKL) for Lørenskog, Oslo og Rælingen godkjente våren 2021 en søknad fra skogeieren og Asker-mannen Jan Harald Nordby, som ville hogge 30 dekar skog i et område ved Ulven-

seteråsen i Oslo-delen av Østmarka. Østmarkas Venner (ØV) ble kjent med hogst-planene i begynnelsen av mars og sendte kjøpt en klage til Statsforvalteren i Oslo og Viken.

Speiderhytta på Ulvenseter etter hogsten. Foto: Helga Gunnarsdóttir.

ØV understreket i klagen at den planlagte hogsten ligger i et område av svært stor betydning for friluftslivet. Bare i bydel Alna, et «steinkast» vest for den planlagte hogsten, bor det nærmere 50 000 mennesker som har dette som sitt nærturområde. Dessuten ligger området ved siden av Hauktjern friluftslivsområde, som er vernet på grunn av store naturopplevelsverdier. I tillegg er eiendommen omkranset av verneverdig skog som eies av Oslo kommune, og som for tiden er under vurdering for vern etter naturmangfoldloven.

ØVs klage fikk oppsettende virkning, men i månedsskiftet juli/august begynte hogsten. I dette tilfellet ville skogeieren tjent vesentlig mer penger på å inngå en avtale om frivillig vern, ifølge beregninger utført av Østmarkas Venner.

– Det er meget vanskelig å forstå at en skogeier sier nei til en slik gevinst. Dessuten hadde det jo vært å håpe at han tok et samfunnsansvar, som mange andre skogeiere gjør, og bidro til frivillig vern i et område som er så viktig for Groruddalens befolkning, kommenterer ØVs styreleder Helga Gunnarsdóttir.

Ordføreren på befaring i Rælingen

Den samme skogeieren står bak en hogst i Rælingen, som er blitt kritisert av både Østmarkas Venner, Rælingen friluftsråd og Midtre Rælingen Vel (MRV). Her var det ikke aktuelt med frivillig vern, men hogsten ble kritisert fordi den raserte atkomsten til en mye brukt nærskog. MRV inviterte Rælingens ordfører Ståle Grøtte på befaring fredag 6. august i det aktuelle området, og mot slutten av befaringen antydet Grøtte at

kommunen kan se nærmere på hvordan de håndterer interessekonflikter i Østmarka.

- Det er stor interesse både for Marka, og for tilrettelegging slik at folk kan komme seg ut i Marka. Jeg tror dette er et tema som kommer til å bli diskutert mere i tida som kommer. Da blir det naturlig å se nærmere på hvordan de administrative enhetene og vi som er politikere jobber med disse sakene og interessekonfliktene i Marka, sa Grøtte.

Rælingen har i løpet av de siste 10-20 årene fått mange nye innbyggere, fordi kommunen har satset sterkt på boligbygging. Men under befaringen fikk ordfører Grøtte høre om beboere som føler seg litt lurt over hvordan de nye boligprosjektene i Rælingen er blitt markedsført. Noen av kommunens nye innbyggere har til og med begynt å tenke på om de skal flytte, fordi tilgangen til naturen i Østmarka er mye dårligere enn de trodde.

Kritikk mot landbrukskontoret

Hogstene i Oslo og Rælingen har nå ført til en begynnende diskusjon om det regionale landbrukskontorets rolle. Landbrukskontoret har et samfunnsoppdrag som går ut på at de skal forvalte fellesgoder for samfunnet, på vegne av kommunene som har delegert dette ansvaret. Men under befaringen fikk ordfører Grøtte høre at kommunepolitikere toer sine hender og viser til RKL når det kommer kritikk, mens RKL viser tilbake til kommunene. I mellomtiden virker det som om kontoret legger uforholdsmessig stort vekt på skogseierens interesser, på bekostning av de lovfestede hensynene til naturvern og friluftsliv.

- Min mening er at Landbrukskontoret risikerer å gjøre seg selv lite relevante, hvis de fortsetter på en linje som hovedsakelig handler om å «hjelp bøndene» heller enn å balansere skogsdrift opp mot verne- og friluftsliv-interesser, sa Rælingen-mannen Gaute Solaas da ØV intervjuet ham i juni.

*Hogstmaskinene hadde i begynnelsen av juni lagd så dype spor på turstien innover mot Ramstadsjøen at et styremedlem i Midtre Rælingen Vel gikk ut med en advarsel om at det kunne være farlig å gå der, i alle fall for barn.
Foto: Cecilie Svabø, Midtre Rælingen Vel.*

Fra venstre: Ordfører Ståle Grøtte, Cecilie Svabø og Sjur Grinde fra Midtre Rælingen Vel, Bjørnar Thøgersen fra Rælingen friluftsråd og Østmarkas Venner, Øyvind Ramsem fra MRV. Foto: Bjarne Røsjo.

Du kan lese mer om de omstridte hogst-sakene i Oslo og Rælingen i artikler som ble publisert på Østmarkas Venners nettsider 1. juli 2021, 20. juni 2021 og 15. oktober 2020. Vi publiserte

også 10. august et referat fra en befaring med ordfører Ståle Grøtte i det omstridte hogst-området i Rælingen.

Nyhetsbrev fra Østmarkas Venner

Østmarkas Venner lanserer elektronisk nyhetsbrev

Østmarkas Venner vil i løpet av september lansere et elektronisk nyhetsbrev.

Nyhetsbrevet vil inneholde en oversikt over de siste sakene vi har delt på våre nettsider, samt informasjon om kommende arrangementer.

I tillegg kommer vi til å dele informasjon fra andre kilder, som vi mener kan være av interesse.

Med deg på vårt nyhetsbrev og motta jevnlig en oppsummering av informasjon relatert til Østmarka på din e-post!

Du melder deg på nyhetsbrevet på vår nettside www.ostmarkasvenner.no

Du kan selvsagt fortsatt følge oss så ofte du vil på våre nettsider og Facebook.

Hanan Abdelrahman på toppen av Kjerringhøgda, langt der bak ser vi Holmenkollbakken og radaren på Haukåsen og mye annet. Foto: Bjarne Røsjo.

Historien om ei helt vanlig dame, som inspirerer andre

Av Bjarne Røsjo

Hanan Abdelrahman var fysisk klønete på skolen og skulket gymtimene, og matematikk-timene var et slit. Men i 2017 ble hun kåret til Norges beste mattelærer, og i 2021 var hun tur-entusiasten som ble utropt til «Årets villmarking». Dette er historien om ei helt vanlig dame, som sprenger egne grenser og inspirerer andre.

Hanan Abdelrahman er høgskolelektor, forfatter, gründer og ikke minst friluftslivs-entusiast, og nå har hun vært på Kjerringhøgda i Østmarka så mange ganger at hun har sluttet å telle. Men hver eneste tur er unik.

På Kjerringhøgda trenger du ikke engang kikkert for å få øye på både Holmenkollbakken og Haukåsen-radaren. På klare dager, særlig om høsten, kan du se både Gaustatoppen og Jonsknuten og mere til i det fjerne. Mot øst ser du langt innover i Trøgstad på den andre siden av Øyeren, og inne i selve Østmarka kan du se ned på både Mosjøen, Børtervann og Rausjø som ligger der og blinker i sola.

En plass i hjertet

Kjerringhøgda og Østmarka har en egen plass i Hanan Abdelrahmans hjerte, etter at matematikk-kollegaen Anders inviterte henne på «tur og jobb-intervju i ulendt og kupert terreng». Hanan hadde aldri vært med på noe slikt før og gruet seg en hel uke på forhånd – og lå våken hele natta før turen. Men det var aldri snakk om å trekke seg, og da datoen endelig opprant, 29. juni 2017, ble Kjerringhøgda til en opplevelse som endret livet hennes. Hanan oppdaget at en kropp hun trodde var klønete kunne brukes langt utenfor det hun trodde var egne grenser. Etterpå har Hanan vært overalt og over alle hauger, på så mange steder at det ikke går an å ramse dem opp.

I januar 2019 skrev Hanan et innlegg i Østmarka-gruppa på Facebook: «Hvordan er det å gå opp til Kjerringhøgda nå?» Allerede dagen etter var hun på sin første vintertur til Kjerringhøgda, sammen med en helt

ukjent mann som viste seg å være Østmarkaguruen og veg-glederen Egil. Hanan lånte hans gamasjer og fikk et lynkurs i dypsnø-tråkking, og så greide hun det også.

«Veg-gleder» er et uttrykk som visstnok ble funnet opp av friluftsliv-nestoren Nils Faarlund, og det passer godt på både Anders og Egil. Nå er også Hanan blitt en veg-gleder, for dette er en smittsom egenskap.

Sommeren 2021 sprengte Hanan egne grenser igjen og besteg blant annet de alpine tindene Falketind og Stølsnostind i Jotunheimen, med tau og isøks i et turlag. Neste sommer har hun planlagt en tur med fjellfører til Store Austabotntind i Hurrungane, et av de vildeste fjellpartiene du kan finne i Norge.

Bergtatt i Østmarka

Hanan har fortalt i flere intervjuer om hvordan hun ble bergtatt av utsikten over alle vannene og trærne i Østmarka, den gangen i juni 2017. Om hvordan turen snudde livet hennes på hodet, om hvordan turen gav henne inngangsbilletten til en verden som gjør godt i kropp og sinn.

– Jeg er egentlig ei veldig vanlig dame, og jeg har aldri vært sportslig av meg. Jeg var ikke noe naturtalent i matematikk heller, men nå har jeg vunnet en pris og skrevet bok om faget. Jeg har alltid jobbet hardt for alt jeg har fått til i livet mitt. Men på Kjerringhøgda oppdaget jeg at turer og friluftsliv gir mye mer tilbake enn det du legger inn som innsats, forteller Hanan.

Gode lærere betyr enormt

Hanans opplevelse på Kjerringhøgda minner om en opplevelse hun hadde på ung-

På vei til Kjerringhøgda, snart framme! Foto: Bjarne Røsjø.

domsskolen i Egypt. Hun beskriver seg selv som en ganske ordinær elev, men med en språksans som gjorde at hun lærte både engelsk, fransk og spansk. Matematikken var derimot et slit, men så fikk klassen en ny lærer som gjorde mattetimene til festforestillinger. Den læreren åpnet en ny dør og har preget Hanan gjennom hele livet, og etterpå har hun brukt store deler av livet til å få barn til å elske matematikk like høyt som hun gjør selv. Moralen er: Gode lærere kan skape enorme gevinster for elevene.

Denne historien handler altså om ei helt vanlig dame som gjør ting hun *trodde* var umulige. Det er ikke meningen at *alle* helt vanlige damer – eller menn, for all del – kan bli fantastiske matematikklærere eller klyve og klatre på alpine tinder i Jotunheimen. Men mange av oss går rundt med innbilninger som setter grenser for vår egen livsutfoldelse; og de grensene går det an å sprengre.

I dag jobber Hanan som høyskolelektor ved Høgskolen i Innlandet: Der underviser hun lærere som skal jobbe i grunnskolen, og samtidig skal hun veilede studenter som skriver masteroppgaver i matematikkdiraktikk. Hun har også en halv stilling ved Stenbråten skole i Oslo; der skal hun undervise femteklassinger i matematikk. I tillegg har hun en rekke verv; hun er blant annet styremedlem i WWF Verdens naturfond og var medlem til styret i Norsk Friluftsliv.

– På det siste styremøtet i Norsk Friluftsliv snakket vi mye om at naturen kan være et veldig viktig lavterskel-tilbud for fysisk trening. Mange har ikke lyst til å drive med idrett fordi det blir for mye konkurranse,

*I sommer var Hanan på Falketind – en av de vakreste og villste tindene i Jotunheimen.
Foto: Ragnhild Øksdahl.*

men naturen vår byr på en veldig flott arena for både fysisk og psykisk helse. Der trenger du ikke prestere, du trenger ikke gjøre noe på rekordtid. En fin ting med å gå tur er at det er god trening, men det oppleves ikke som trening!

Det integrerende turlivet

Det norske friluftslivet var lenge nokså «Blenda-hvitt», men i slutten av 2020 kom Statistisk sentralbyrå med en rapport som viste at andelen innvandrere som går på tur hadde økt betraktelig siden 2017. Korona-

pandemien er i alle fall en del av forklaringen på den økningen, som Hanan Abdelrahman ser som en gylden mulighet.

– Den norske naturen kan være en veldig fin arena for å bli kjent med nye mennesker på en «ufarlig» måte, for der ser vi hvor like vi er! Når vi går på tur sammen blir vi slitne og andpustne på den samme måten, vi blir sultne på den samme måten, de som har høydeskrekk får den på samme måte. Naturen er så stor at de forskjellene som finnes mellom oss blir veldig små, understreker hun.

Nå har hun en drøm: Tenk om de som er erfarne natur- og friluftsfolk kunne bli litt flinkere til å invitere med seg andre som ikke er like vant til å gå på tur! Uansett om de er innvandrere eller ikke.

Hanan Abdelrahman

- Hanan Abdelrahman er opprinnelig fra Kairo, Egypt.
- Kom til Norge som 21-åring i 2002, sammen med ektemannen og juristen Mohammed Muawia Ibrahim. Han var allerede norsk statsborger, opprinnelig fra Sudan.
- I april 2017 fikk Hanan Holmboe-prisen. Denne prisen til «Norges beste mattelærer» er opprettet av Det Norske Videnskaps-Akademi, til fremme for god undervisning i matematikk.
- I mai 2021 ble hun kåret til Årets Villmarking; en pris som deles ut av Camp Villmark. Blant de tidligere prisvinnerne finner vi Lars Monsen, Tonje Helene Blomseth, Børge Ousland og Cecilie Skog.

– Turen fra Bysetermåsan til Kjerringhøgda er et godt eksempel på et «lavterskeltilbud» som veldig mange kan ha glede av, og så er det veldig fint å gå videre til Vangen hvor du kan få kjøpt boller og kaffe. Men det er mye lettere å ta slike turer hvis noen først har vist deg hvordan det skal gjøres, hvordan du skal finne fram, hvordan du skal gjøre med mat og drikke, og så videre. Det finnes jo apper og turtips på nettet og slikt, men ingenting kan erstatte den menneskelige interaksjonen og kanskje en hjelpende hånd i de bratteste kneikene. Ta med folk på tur! insisterer Hanan.

Snakk om alt det som forener oss

På den måten kan turlivet også bidra til at vi blir flinkere til å snakke om det som forener oss, istedenfor om det som skiller oss.

– Da jeg vant denne matteprisen i 2017 fikk jeg masse henvendelser fra medier, og en av journalistene ville snakke om Ramadan og Id og sånne ting. Men hvorfor skulle jeg snakke om det, som ikke hadde noe med matematikk å gjøre? Jeg er jo ikke imam!

– Nei, jeg har isteden veldig lyst til at damer med hodeplagg, som meg, kan komme på tv for å snakke om fagfeltet sitt istedenfor om hodeplagget. En dame som er lege kan snakke om helse og medisin, hvis hun er villmarking eller matematiker kan hun snakke om friluftsliv eller matematikk. De som jobber i mediene kan bli flinkere til å fremme folk på de områdene hvor de er flinke, tror jeg!

Kjerringhøgda er større enn seg selv

Alt dette og mere til snakket vi om på Kjerringhøgda, som heretter er noe langt mer enn en høyde i Østmarka. Kjerringhøgda er

Der oppe har vi vært! Foto: Selfie med Hanans smarttelefon.

nå en arena for både bedre folkehelse og styrket integrering!

Vi hadde parkert på Bysetermåsan og fulgt blåstien forbi Bysetra, til vi tok av mot høyre og gikk strake veien opp til Kjerringhøgda og branntårnet. Der oppe møtte vi blant annet småbarnsfamilier som ville gi smårolingene en opplevelse for livet, med mammaer og pappaer som sørget for at smårolingene kom seg trygt både opp og ned den bratte trappa.

Hjem igjen gikk vi en liten omvei mot nord-vest, den brakte oss over ei lita myr som var tørr og myk og gynget som en madrass når

vi gikk på den. En ren nytelse for folk med litt slitne knær. Deretter kom vi opp på en navnløs høyde som bærer en blåsti på sin rygg, og noen minutter senere var vi nede ved Bysetra igjen. Underveis hadde vi møtt mange blide mennesker, funnet blåbær som ikke var plukket ennå, støtt på en gjeng med hårete larver som antakelig hadde tenkt å bli sommerfugler, og i et gammelt bål vokste det noe som liknet mistenkelig på fleinsopp. Kantarellene glimret med sitt fravær langs stien, men de var nok ikke langt unna.

Neste gang jeg skal til Kjerringhøgda, skal jeg ta med noen som ikke har vært der før!

Guidet ettermiddagstur til Nordre Follo's høyeste punkt: Tømmerås

Hva: Guidet tur

Hvor: Oppmøte på Krokhol (parkeringsplass ved golfbanen)

Hvem: Hanan Abdelrahman

Når: Tirsdag 14. september kl. 16:00

Bli med Årets villmarking på denne ettermiddagsturen som går til Tømmerås, hvor vi på en klarværsdag kan se Norefjell, Blefjell, Gaustatoppen og helt til Færder fyr som ligger utenfor Tjøme i Vestfold. På toppen er det lagt til rette med sittebenker, bål plass og kart over hva du kan se. En gjestebok indikerer at dette er et populært turmål med flere tusen besøkende hvert år.

Turen er på ca. 3,5 kilometer og vil vare rundt 2-3 timer (inkludert pause). Stien til toppen er godt opptråkket og stiger jevnt oppover i et variert skogsterreng. Ta med noe godt å bite i, og drikke. Godt fottøy og klær etter vær!

Det er gode parkeringsmuligheter ved golfbanen. Buss 550 til Enebakk stopper like ved Krokhol.

Foto: Hanan M. Abdelrahman.

SpeiderhytteTuren 2021

Hva: Hyggelig tur for turinteresserte unge og voksne
Hvor: Speiderhytter i Østmarka
Hvem: Speiderne i samarbeid med Østmarkas Venner
Når: Lørdag 16. oktober og søndag 17. oktober

Tredje helgen i oktober ønskes det velkommen til en eller flere av speiderhyttene i Østmarka. Mange speidergrupper har en egen hytte i skogen. Denne helgen vil speiderne og Østmarkas Venner gjerne dele turgleden med flest mulig turglade mennesker.

I år er det også en del andre speidergrupper som har ønsket å delta på arrangementet. Oversikt og beskrivelse av alle hyttene finnes på arrangementets nettside.

Arrangementet er åpent for alle.

**Hyttene er åpne lørdag 16. oktober
kl. 10–18 og søndag 17. oktober kl. 9–16.**

Mer informasjon, kart og turforslag,
se nettsiden www.speiderhytteturen.no

Følg med for
oppdatert
informasjon!

**Velkommen
ut på tur!**

*Speiderhytta Blåhaug er også i år
hovedbasen for SpeiderhytteTuren.
Hytta ligger på vei opp fra
Sandbakken parkering til
Sandbakken Sportsstue.
Foto: Karen Johanne Strømstad.*

Det årvisse slåttetreffet på Bøvelstad ble arrangert for første gang i 2008. Årets arrangement var noe redusert på grunn av korona-viruset.

Slåttetreff og hestekomesterskap på Bøvelstad

Tekst: Johan G. Ellingsen • Foto: Erik Hernes

Pandemi og usikkerhet rundt planleggingen førte til at årets slåttetreff på Bøvelstad ble noe redusert. Men tradisjonen med slått, rommegrøt og hestekomesterskap holdes fortsatt ved like.

Bøvelstad er en gammel husmannsplass midt inne i Østmarka, med beliggenhet til den nordlige delen av Børtervann. Plassen ble fraflyttet på 1950-tallet og ble stående tom i over tjue år, helt til speiderne fra Lambertseter overtok på 1970-tallet. Speiderne pusset opp stedet og brukte Bøvelstad til 1999. Deretter stod Bøvelstad tomt igjen noen år, helt til Østmarkas venner, Friluftsetaten i Oslo kommune og DNT i 2007 startet opp med restaurering av Bøvelstad og rydding av det gamle kulturlandskapet. I 2011 ble Bøvelstad åpnet som ubetjent DNT-hytte.

Årets slåttetreff gikk av stabelen den siste helgen i juni, og slåttejengen med Bjørn Engebretsen og Øystein Kjos i spissen kom lørdag morgen og gikk straks i gang med slått. Etter en god innsats i enga, denne gang med motorslåmaskin, ble alle premiert med rømmegrøt og spekemat.

Været var (som vanlig) på vår side, og det var snart klart for dagens neste kulturelle høydepunkt, hesteskokasting! Reglene sier at fem hestesko skal kastes fra en avstand på meter og lande nærmest mulig en nedslått jernstang. Avstanden mellom pinnen og de fem hesteskoene gir poengsummen for hver enkelt. Oslos tidligere skogsjef Jan M. Fredriksen stilte som overdommer, og det ble kjørt tre runder under ypperlige konkurranseforhold med knott, vindstille og sol.

Spenningen var stor da den lokalkjente hyttefuten himself, Arild Hildebrandt, i siste runde tok kraftig innpå undertegnede som ledet. Og sannelig halte han ikke seieren i land, i et knallhardt felt som bestod av seks deltakere. Deltakernes engasjement levner liten tvil om at dette må bli en olympisk

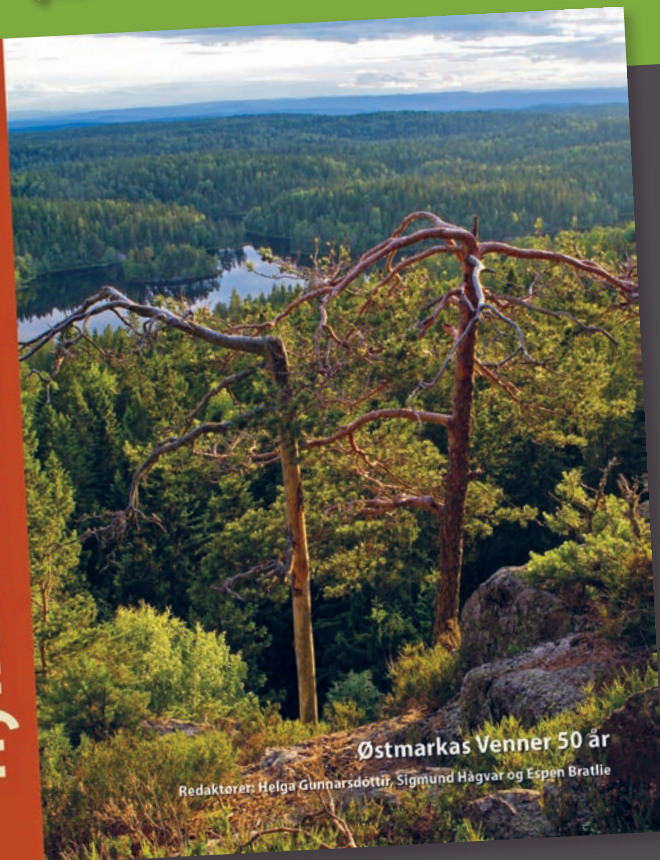
Jan M. Fredriksen kårer Arild Hildebrandt til vinner av det prestisjetunge Bøvelstadmesterskapet i hesteskokasting. Sølv- og bronsevinnerne er Johan Ellingsen (bakerst) og slåttegeneralen Øystein Kjos.

øvelse, så her har Østmarkas Venner en lobby-jobb å gjøre.

Kombinasjonen av slått, rømmegrøt og hestesko vitner om et stort og tidsriktig kulturhistorisk bevissthetsnivå. Og med premier i form av små skiver av en liten bjørk, er bildet komplett. Takk til alle som både holder tradisjoner og Bøvelstad i hevd!

Praktbok om Østmarka!

Hyllest til Østmarka

Boka om Østmarkas natur og dens betydning for friluftsliv og naturopplevelse.
Mange bidragsyttere, blant andre Sverre M. Fjelstad med flere tekster og egne bilder.

Boka kan kjøpes på utvalgte steder eller bestilles direkte fra Østmarkas Venner.
Se våre nettsider for nærmere informasjon. www.ostmarkasvenner.no
Pris: 250,- inkl porto ved bestilling på nett.
Ved direkte kjøp og på våre arrangementer kr 200,-. Innbundet, 307 sider

Bushdag i Rausjømarka

Hva: Guidet tur
Hvor: Veikrysset Rausjøveien/Vangenveien ved Bysetermosen
Hvem: Egil Engen
Når: Lørdag 23. oktober kl. 9–16

Rausjømarka har i flere hundre år vært utnyttet til skogsdrift, jakt og fiske. I tillegg har det i perioder vært setring og militær virksomhet her. I våre dager pågår et arbeid for å etablere en nasjonalpark der det meste av dette området inngår.

Østmarka-vandrer Egil Engen vil ta oss med på en runde i en del av Rausjømarka som kanskje ikke er så godt kjent, men som har en interessant historie. Vi oppsøker bl. a. gamle fløtnings- og skoleveier, spesielle naturformasjoner og et tidligere skytefelt. I tillegg får vi høre lokale fortellinger knyttet til gammel folketro.

Turen vil gå mye utenfor sti og vei, i vått, bratt og til dels krevende terreng. Solid fottøy er påkrevet, joggesko anbefales ikke. Kle deg etter været og ta med matpakke og godt med drikke.

Påmelding med navn via tekst-melding til tlf 913 90 011 innen 17. oktober. Husk å gi beskjed senere hvis du ikke kan komme.

*Svartholelva går gjennom vakre og ville juv, bare noen få meter fra veien til Bysetermåsan.
Foto: Egil Engen.*

Høstmøte Østmarkas Venner

Østmarkas Venner inviterer til et spennende høstmøte.
Tema annonseres senere.

Foto:
Espen Bratlie

Tirsdag 16. november kl. 19.00 på Skullerudstua

Tradisjonen tro byr vi på kaffe og noe å bite i!

Alle er hjertelig velkomne til et spennende møte!

For nærmere informasjon om tema og program
følg med på www.ostmarkasvenner.no

Sarabråten-kveld

Hva: Spennende foredrag om Sarabråten-området
Hvor: Bøler kirke, konfirmantsalen
Hvem: Sarabråtens venner i samarbeid med Østmarkas Venner og Østensjø historielag
Når: Torsdag 21. oktober kl. 19:00

Sarabråtens venner ønsker velkommen til en kveld med tema **Sarabråten og Østmarka**. Her blir det foredrag med bildefølge og spennende og kuriøs informasjon for deg som er glad i Østmarka og nærområdet.

Program for kvelden:

- Sarabråtens spennende historie
- Sarabråten, Bremsrud og Jørgensrud - hva er hva?
- Sarabråten og Østmarka på film og TV

Hvis du ikke er medlem av Østmarkas Venner, Østensjø historielag, Nøklevann ro- og padleklubb eller DNT, betaler du kr 50,- på Vipps ved inngangen.

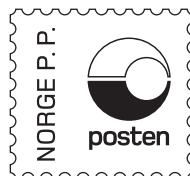
Om smittesituasjonen krever det, kan det bli påmelding.
Følg med på våre nettsider for oppdatert informasjon!

Sarabråtens venner har vært i virksomhet i 11 år.

Arbeidsgruppa er en del av Østmarkas Venner og jobber for at denne en gang så fasjonable perlen ved Nøklevann skal komme fram igjen i folks bevissthet. Dette gjøres blant annet gjennom informasjon, kulturkvelder, dugnader og guidete turer.

Villaen som Thomas Heftye jr. fikk bygget på Sarabråten i 1897. Til høyre skimtes taket på Kuskeboligen som brant ned i 1971. (Foto fra gammelt postkort).

Returadresse:
Østmarkas Venner,
Postboks 85 Nordstrand,
1112 Oslo

Arrangementer Østmarkas Venner 2021

Dato	Arrangementer	Medarrangør/Guide	Annonseres
14. sept.	Guidet ettermiddagstur	Hanan Abdelrahman	Side 24
3. okt.	Guidet tur Langvannet rundt	Bjørnar Thøgersen og Helga Gunnarsdóttir	Side 7
16.–17. okt.	SpeiderhytteTuren 2021	Speiderne, ØV	Side 25
21. okt.	Sarabråten-kveld	Sarabråtens venner, ØV og Østensjø historielag	Side 31
23. okt.	Guidet tur i Rausjømarka	Egil Engen	Side 29
16. nov.	Høstmøte på Skullerudstua	Annonseres seinere	Side 30

For alle arrangementer høsten 2021 gjelder at disse er avhengig av myndighetenes regler for arrangementer utendørs. Om smittesituasjonen krever det, kan det bli påmelding eller at arrangementene må avlyses.

Følg med på våre nettsider for oppdatert informasjon!

Støtt Østmarkas Venner via Grasrotandelen

ØSTMARKAS VENNER
Organisasjonsnummer: 871278202

32774871278202